

© 2018 Lavinia Călina
© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © Stanislav | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României
CĂLINA, LAVINIA

Neamul Corbilor / Lavinia Călina. – Ed. a 2-a. –
– București : Herg Benet, 2018.–
3 vol.

ISBN 978-606-763-220-0

Vol. 1 : Copiii întunericului. – 2018.
– ISBN 978-606-763-221-7.

821.135.1

Tipărit în România

LAVINIA CĂLINA

COPIII ÎNTUNERICULUI

CARTEA ÎNȚÂI DIN SERIA
“NEAMUL CORBILOR”

TEEN FICTION
HERG BENET

2018

CAPITOLUL 1 (Nicol)

cu 7 ani în urmă

Când ești pe fugă, nu te mai gândești la ce lași în urmă, la persoanele pe care s-ar putea să nu le mai vezi, la locurile frumoase prin care nu o să te mai plimbi, la prieteni în compania cărora nu o să mai bei o bere, la cartea pe care nu ai mai returnat-o la bibliotecă. Și cu siguranță nu te gândești că ai uitat pe noptieră CD-ul cu formația preferată.

Nu, atunci când fugi, tot ce vrei e să scapi, să ajungi cât de repede posibil într-un loc în care nimeni să nu te cunoască și nimenei să nu știe ce ai făcut. Singurele lucruri la care îți stă gândul sunt: cum să schimbi vitezele mai repede, cum să depășești mașina din fața ta și cum să menții echilibrul roților pe șoseaua udă.

Ștergătoarele rablei în care ne aflam se opriseră și m-am văzut nevoită să lovesc cu pumnul de bordul

mașinii. Mi-a scăpat și o înjurătură. Sau mai multe. Totul era împotriva noastră în noaptea aceea, până și vremea. Ploaie de vară cu tot tacâmul: fulgere, tunete, vijelie, mai lipsea o tornadă și era perfect. Îmi simteam inima cum stă să-mi sară din piept, dar încercam să rămân calmă. De dragul meu, dar și de dragul fetei aflată în dreapta mea.

Tremura și plângcea încontinuu de când plecam din parcarea aceluia fast-food jegos. Părul ii era murdar, ud și plin de noroi, iar câteva frunze se încâlciseră în buclele ei blonde. Nu avea părul vopsit, era natural. În alte circumstanțe poate aş fi privit-o cu invidie, eu trebuia să-mi decolorez părul ca să obțin culoarea asta. Am aruncat câteva priviri spre ea, dar nu am îndrăznit să o întrerup din plâns. Am ținut cu o mâna volanul și cu cealaltă am aprins o țigară. Nu m-am deranjat să deschid geamul, nu aveam chef să-mi ud tricoul cu Iron Maiden, era nou, ce dracu'!

Încercam să înțeleag ce se întâmplatase în ultima oră, dar nu reușeam. Era... să zicem... complicat. Tot ce voiam era să pun o distanță cât mai mare între noi și locul accidentului. Poate accident nu e cel mai bun cuvânt care să descrie corect, nu a fost o greșeală, undeva în sinele meu am anticipat ce avea să se întâpte. Si totuși am fi putut să ne oprim. Să încetăm. Dar nu! Singurul lucru care s-a oprit a fost ini-

ma lui. A fost cel mai idiot lucru pe care l-am făcut.

A meritat! A meritat! A meritat! Repetam asta în gând la intervale de câteva secunde. Nu avea nimeni cum să afle că noi două eram vinovate. Nu avea nimeni cum să explice ce s-a întâmplat, nici eu nu-mi puteam explica exact. În scurt timp, cineva va găsi trupul unui bărbat de patruzeci de ani în parcarea de tiruri și va chema poliția. Vor cerceta zona, vor face o anchetă, iar în câteva zile un medic legist va spune că omul suferise un atac de cord sau ceva asemănător.

Și atunci de ce fugeam?

Nu mă temeam de închisoare, nu aveam să ajung acolo. Si chiar dacă prin absurd aş fi ajuns la închisoare, era oricum o opțiune mult mai bună decât să mă găsească ei. Până în seara aceasta reușisem să nu ies în evidență, să nu am tangențe cu lumea lor, să mă feresc de cei ce dădeau de bănuit. Însă lucrurile se schimbaseră. O persoană murise, și indiferent din ce neam făcuse parte, eram convinsă că cei rămași aveau să vină după mine... după noi. Mi-am întors privirea spre fata de lângă mine, aproape uităsem că și ea era implicată în toată treaba. Îmi treceau o mulțime de întrebări prin cap, doar că îmi era cu neputință să le rostesc. Nici nu știam cu ce să încep. Ceva îmi spunea că nici ea nu știa prea multe, era mult prea speriată. Eu măcar aveam habar cât de cât.

În mintea mea câteva imagini scurte începeau să se lege, începeam să-mi aduc aminte cum am ajuns aici. Băusem până târziu bere cu câțiva tipi la fast-food-ul de pe șoseaua principală, am ieșit până la mașină ca să îmi iau un pachet de țigări, ceața se lăsase, am auzit pe cineva țipând, apoi... furia din ochii lui, chipul întunecat, pielea pământie, venele din jurul gâtului său înnegrindu-se...

Nu, nu, nu! Concentrează-te! Nu puteam să las panica să îmi distragă atenția. Degetele îmi tremurau pe volan. Încercam să disting linia albă de pe șosea. Ploaia, întunericul, farul ars de pe dreapta și faptul că îmi uitasem ochelarii acasă nu ajutau. Puteam să văd fără ei, dar nu pentru mult timp.

—Morții... ahhh! Nu, nu acu'. Mă-ta! am spus eu când am văzut în oglinda retrovizoare pâlpâind niște lumini roșu cu albastru. Acum ți-ai găsit?!

—Ce e? reacționă fata. Vin după noi? Deja?

—Stai calmă, orice ai face. Bine?

—Dar... dar poliția!

—Mi se rupe de ei, tu fă bine și calmează-te. Și ține-ți dracu' cumva cămașa aia, că se vede că e ruptă, nu am chef să ne ia la întrebări!

Fata își șterse lacrimile și își împreună mâinile. A murmurat ceva în palme, cred că o rugăciune. Ai fi zis că după seara asta s-a lecuit de spiritualitate și alte tâmpenii. Știam că vinde lumânări la biserică

din sat. Mă mai târa și pe mine bună-mia când mă prindea duminică dimineața acasă. De obicei adormeam pe la vreun prieten sămbăta. Sau pe la cineva necunoscut. Depinde unde se ținea cheful.

De când ii murise al doilea bărbat, bunica devine foarte religioasă. Mergea des la biserică și din când în când simțea nevoia să mă târască și pe mine. Mergeam din respect pentru ea, nu fiindcă simțeam nevoia să mă rog. Mergeam, stăteam câteva minute, apoi o tuleam la birtul de vis-a-vis, să beau o cafea cu nea Sandu. Un moș de vreo 63 de ani care era patronul/ospătarul/femeia de serviciu a infectului birt, singurul de altfel din satul nostru.

Bunica mă crescuse de la șapte ani, atunci când mama anului a câștigat loteria vizelor și a fugit în State. Și tot ea, sau mai bine zis pensia ei, era principala mea sursă de venit pentru alcool și țigări.

—Caută te rog în bord, i-am spus eu fetei. Sunt actele de la mașină și permisul meu.

—Ai permis? Ești de vîrstă mea.

Acum ii picase fisa? Cam târziu pentru o olimpică la mate. Adică știi că a fost de vreo două ori în generală pe la olimpiade, cred că la mate. La partea cu vîrstă avea dreptate. Eram în clase paralele la școală din orașul vecin, dar nu ne cunoscusem niciodată oficial. Nu cred să fi schimbat două vorbe până în seara asta. Oricum, majoritatea colegilor

— Am un prieten, care are un prieten, care știe pe cineva, a cărui văr se ocupă cu aşa ceva, am răspuns eu. Mi-a făcut rost de un permis astă iarnă. Și de un buletin, în cazul în care vreun vânzător îmi face probleme când vreau să cumpăr un pet de bere, țigări, ceva. Oricum, mai sunt câteva luni și fac opțișpe. So, nu e such a big problem.

Am tras mașina pe dreapta și am așteptat să se apropie. Mi-am pus actele în ordine și m-am rugat și eu, recunosc, să nu ne facă probleme. Am dat de manivelă rablei și am tras geamul jos. Polițistul s-a apropiat și a bolborosit un nume, un rang și mi-a cerut actele. Nu am înțeles nimic din ce a zis. Încercam să par calmă, să nu fac nimic care să dea de bănuitor.

— Cine e Gheorghe Leontina? întrebă el sec.

— E bunică-meia, am spus eu. E mașina ei, adică a fost a mamei... acum e a ei... e complicat.

— Și țigara e tot a ei? a întrebat el flegmatic. Știți că nu e voie să fumați la volan, domnișoară? Și, mă rog, unde e bulina?

Mama mă-sii de semn! Nu aveam idee de unde dracu' pot cumpăra una.

— Și revizia e expirată de trei luni, continuă el pe același ton. Vă rog să vă dați jos din mașină și să mă însوțiți.

Făcu câțiva pași în spate, luând cu el actele. Am

simțit-o pe partenera mea cum se foiește. Nici mie nu îmi picase bine întâlnirea. După toate lucrurile din seara aceea, o amendă și un dosar penal era tot ce-mi mai trebuia.

— Stai liniștită, i-am spus ei. Mă ocup eu.

— Doar nu vrei să...

— Nu! Mai devreme a fost... a fost o greșală, ok?! Doar o greșală. Ai să vezi că o să scăpăm cu bine. Eu mereu ies teafără din orice.

— Dumnezeule, a zis ea gâfâind. O să ne închidă! O să ne ducă la închisoare. Doamne, ce am făcut să merit asta?!

— Nu știu ce ai făcut tu, dar eu am vreo zece lucruri pentru care merit să ard în iad.

A făcut ochii mari și a dus mâna la gât. Nu băgasem de seamă până atunci, dar purta o cruciuliță de aur pe care o strângea o dată la câteva minute.

— O să fie bine, am spus eu într-un final.

— Să dea Domnul! completă ea și își făcu cruce.

Cu greu am schițat un zâmbet și mi-am luat haina de piele pe mine. Nu eram genul care să judec persoanele pe baza religiei lor, dar mi se părea cel mai nepotrivit moment să cer ajutorul unei divinități care nu îmi inspira încredere. Cum am deschis ușa, m-am și văzut nevoită să îmi trag haina pe cap. L-am urmat pe polițist până la mașină și m-a invitat să ocup scaunul din dreapta șoferului.

— Deci, domnișoară, se uită pe buletinul meu. Gheorghe Nicoleta! Pe numele cui trec amendă, pe al tău sau pe al bunicii? Oricum, ai dat rău de dracu', că talonu' rămâne la mine. La fel și carnetul.

Dacă îl verifică, aveam să o încurc, dar dacă mă mai ținea mult pe loc pierdeam timpul și ei ar fi putut să-mi ia urma. Mi-am desfăcut clema din păr și mi-am trecut degetele prin el. Se udase puțin, dar asta îl făcea să pară mai sexy.

— Haideți, domnule, am spus eu zâmbind. Sunt sigură că putem rezolva noi doi problema asta. Nu e necesar să-i mai implicăm și pe alții. Bunica e bolnavă, nu aş vrea să-i creez și eu neplăceri. Poate o scoatem cumva la capăt.

Î-am făcut discret semn spre bancheta din spate. Am jucat singura carte pe care o aveam ca să mă pot apropia de el. Era singura metodă. În plus, l-am văzut zâmbind și am știut că nu mă va refuza, mă privea prea inconsistent. Am prins curaj și am întins mâna spre el. Mai bine zis spre piciorul lui. Mi-am plimbat mâna ușor de sus în jos, fără a pierde contactul cu ochii lui.

Încercam să nu râd. De obicei fraierii ăștia grași, trecuți de prima tinerețe, au impresia că dacă îmbracă o uniformă sau au un post de conducere mai șmecher pot avea orice femeie. Ca și cum titlul de director, patron, polițist, doctor, senator sau mai

știu eu ce poate anula incultura, mirosul de transpirație și colacul de grăsimi din jurul burții.

A lăsat actele și procesul verbal pe bordul mașinii și s-a aplecat spre mine.

— Ascultă aici, spuse el râzând. Dacă tu crezi că asta o să te scape de amendă, te înseli.

— Da' nu cred nimic... am răspuns eu pe un ton senzual. Spun doar ce simt, și în momentul acesta simt multe.

Mâna mea ajunse între picioarele lui. Degeaba făcea pe deșteptul, avea să pice în plasă. Și-a țuguiat buzele și s-a apropiat de mine. Am înghițit în sec, sperând să nu vomit cele patru beri băute în seara aceea. Îmi părea rău de ele. Am tras aer în piept și l-am sărutat. Un impuls electric trecu prin corpul meu, mi-am dus ambele mâini spre gâtul lui și i-am ținut capul fix. A încercat de câteva ori să se tragă înapoi. Energia curgea prin mine, val după val, era ca un râu. Un minunat râu de energie.

Toată forța mea se adună în acel sărut. Mai făcusem asta și în trecut, atunci când directorul liceului a vrut să mă exmatriculeze, dar a fost diferit. Acum simțeam că mă încarc de energie. Atunci, în schimb, am zăcut în pat două zile. Omul își dădu de câteva ori ochii peste cap, încercă din nou să se tragă, dar mâinile mele l-au oprit.

Îmi simțeam gâtul arzând, trebuia să renunț, era